

3972 A

U. Διαρίτη Μεσογείων
4 Συμφοροί

884

ΟΛΙΓΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣΑΙ

ΕΠΙ ΤΩ: ΝΕΚΡΩ:

ΠΑΥΛΟΥ Δ. ΚΑΛΟΥ

(γεννηθέντος τῆ 30 'Ιουνίου 1871).

Κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Δημητρίου

τοῦ χωρίου Καλάτα τελεσθεῖσαν κηδεῖαν

τῆ 14 'Ιουλίου 1898

ὑπὸ

Σ. Α. ΣΕΡΕΜΕΤΗ.

• Τέκνον, ἐπὶ νεκρῶ κατάγαγε δάκρυα •
(Σειράχ).

Διὰ τί οἰμωγαί, θρήνοι καὶ ὄδυρμοι γοερῶς ἀν-
τηχοῦσιν ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ ἱεροῦ τούτου ναοῦ;
Διὰ τί δάκρυα πικρὰ διαυλακοῦσι τὰς παρεΐας ἡμῶν
ἀφθόνως καταλειβόμενα ἀπὸ τῶν ἡμετέρων ὀφθαλ-
μῶν; Διὰ τί πένθος βαρὺ συνέχει τὰς καρδίας ἡμῶν

Αρ. Εισ. 763

VI 284

καὶ πυκνὸν θλίψεως νέφος τὰ ὄμματα ἡμῶν ἐπικαλύπτει ; Καὶ οἰμώζομεν, καὶ θρηνοῦμεν, καὶ ὀδυρόμεθα, καὶ τὴν καρδίαν ἰσχυρῶς πιεζόμεθα, διότι πρόωρος λίαν κοὶ ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ διαστήματι ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν ἀνηπάγη ὁ ἀγαθός, ὁ χρηστοθήτης, ὁ εὐθύφρων, ὁ φιλόστοργος νεανίας Παῦλος, πεφιλημένος καὶ τοῖς τρόποις καὶ τῷ ἦθει ἐπέραστος υἱὸς τοῦ πάλαι δεινῶς δοκιμασθέντος καὶ νῦν δεινότερα δοκιμαζομένου ἀγαθοῦ συμπολίτου ἡμῖν καὶ φίλου ἀκραιφνοῦς Δημητρίου Καλοῦ.

Ἡ φύσις βεβαίως ἐπιτάσσει ἡμῖν τὰ δάκρυα ἐπὶ τῇ μεταστάσει οἰουδήποτε πεφιλημένου ὄντος, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ τῇ μεταστάσει πεφιλημένου ὄντος, νεαρῶ, ἀκμαίου, χρηστοθήτου, φιλοστόργου καὶ φιλοτίμου, ἐξ οὗ ἤρτηντο ὀλοκλήρου οἰκογενείας ἐλπίδες χρησταὶ καὶ φαιδραί, αἵτινες καὶ εἶχον ἤδη ἀπὸ τινος ἀρχίσῃ ἵνα καρποφορῶσι καὶ ὑπὲρ τῶν γηραιῶν γονέων καὶ ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας ὅλης, ἀλλ' οἵτινες, φεῦ ! ἐν μιᾷ ὀφθαλμοῦ ροπῇ διελύθησαν καὶ τέλειον ἐσβέσθησαν, ὡς ἄλλοι διάττοντες ἀστέρες !

Καὶ ἡ θρησκεία ὡσαύτως παρακελεύει καὶ προτρέπει ἡμᾶς διὰ τοῦ σοφοῦ Σειράχ ἵνα ἐπὶ τοῖς νεκροῖς κλαίωμεν καὶ δακρύωμεν. « Τέκνον, ἐπὶ νεκρῶ » κατὰγαγε δάκρυα », λέγει ὁ ρηθεὶς προφήτης Σειράχ. Καὶ ὁ ἀρχηγὸς δὲ καὶ θεμελιωτὴς τῆς ἡμετέρας θρησκείας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, κλαύσας πρὶν ἢ ἀναστήσῃ τὸν μονογενῆ υἱὸν τῆς ἐκ

της πόλεως Ναυλ χήρας, ἐδίδαξεν ἡμᾶς ἐπίσης ὅπως δάκρυα χέωμεν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς.

Ἄλλ' ἡ φύσις, ἐλευθέρα καὶ ἀχαλίνωτος ἀφιεμένη, παρεκτρέπεται καὶ ὀλισθαίνει εἰς πράξεις ἀπέλπιδας, εἰς ἀτόπους καὶ παραλόγους θρήνους καὶ κοπετούς. Αἰφνης ὁμως ἐπιφαίνεται ἡ θρησκεία, κολλοῦσα, χαλιναγωγοῦσα καὶ διορθοῦσα τὴν φύσιν, ἡ θρησκεία, ἣτις παρεγγυᾶται ἡμῖν ἵνα κλαίωμεν καὶ δακρύωμεν μὲν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς, ἀλλ' ὡσπερ ἀληθεῖς καὶ εὐσεβεῖς χριστιανοί, ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς τὴν ἀδιάσειστον ἐλπίδα τῆς μελλούσης ἀναστάσεως καὶ τῆς μελλούσης αἰωνίου ζωῆς, καὶ οὐχί ποτε ὡσπερ οἱ μὴ ἔχοντες τὴν τοιαύτην ἀγαθὴν καὶ γλυκυτάτην ἐλπίδα.

Ἄς κλαίωμεν λοιπὸν καὶ δακρύωμεν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῷ μεταστάντι ἀγαθῷ καὶ χρηστοῦθει νεαρῷ Πύλῳ, ἀλλ' ἄς κλαίωμεν καὶ δακρύωμεν ἐπ' οὗτῳ συμφώνως πρὸς τὰ παραγγέλματα καὶ τὰ διδάγματα τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας, ἀπωθούμενοι μὲν πᾶσαν τῆς φύσεως ἄτακτον ὀρμὴν καὶ παρεκτροπὴν, ἀκραδάντως δὲ πιστεύοντες εἰς τὰς περὶ τῆς μελλούσης ἀναστάσεως καὶ τῆς μελλούσης αἰωνίου ζωῆς εὐρανόθεν ἀποκαλυφθείσας ἡμῖν ἀναντιρρήτους καὶ ἀκαταμάχητους ἀληθείας.

Τὰ βροχέα τοῦτα τῆς ἀνθρωπίνης παρομυθίας καὶ παρηγορίας ῥήματα, διὰ τῶν ἄψευδων λογίων τῶν Θεοπνεύστων Γραφῶν ἐνισχυόμενα καὶ κυρούμενα, κατὰ καθήκον φιλίας ἀνεπιπλάστου ἀπευθύνω

ἔαίν ἐπὶ τῇ πληξάσῃ ὑμᾶς παρούσῃ δεινῇ συμφορᾷ,
ὧ κατεσπαραγμένοι τὴν καρδίαν γονεῖς, ἀδελφοὶ
βορρυπενθεῖς, τεθλιμμένοι ἀδελφέ, περιλυποὶ συγγενεῖς
καὶ φίλοι, εὐχόμενος ὅπως ὁ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν
καὶ πάσης παρακλήσεως, ὁ μόνος ζωῆς καὶ θανάτου
κύριος, ὁ εἰς ἄδου κατάγων καὶ ἐξ ἄδου ἀνάγων, οὗ
τὰ κρίματα ἄβυσσος πολλή, ἐγγύση καὶ ἐνσταλάξη
ἐν ταῖς δεινότατα τετρωμέναις καρδίαις ἀπάντων
ἡμῶν τὸ βάλασμον τῆς οὐρανόθεν Αὐτοῦ παραμυθίας
καὶ παρηγορίας, ὅπερ οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων νὰ ἐγγύ-
ση καὶ ἐνοσταλάξη δύναται ἐν αὐτοῖς!

Καὶ νῦν διδόντες τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν τῷ
προκειμένῳ νεκρῷ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ χρηστοῦ Παύ-
λου, ἃς ἀναφωνήσωμεν αὐτῷ ἐκ βάθους τῶν συντε-
τριμμένων ἡμῶν καρδιῶν:

Εἴη ἡ μνήμη σου, ἀγαθέ, φιλόστοργε καὶ φιλό-
τιμε Παῦλε, ἀγήρως καὶ αἰωνία!

